

Sygn. akt III KK 34/03

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 29 maja 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Sędzia SN Lech Paprzycki

w sprawie **M. D.**
oskarżonego z art. 208 dkk i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 maja 2003 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 11 marca 2002 r., sygn. akt V Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 27 kwietnia 2001 r., sygn. akt II K [...]

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwalnia oskarżonego M. D. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2001 r., w sprawie II K [...], skazał M. D. za przestępstwa zakwalifikowane z art. 291 § 1 w zw. z art. 12

i 64 § 1 kk, art. 279 § 1 w zw. z 64 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, art. 190 § 1 w zw. z 64 § 1 kk na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz zaliczył na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 21 grudnia 1994 do 5 grudnia 1995 r. Od tego wyroku apelację wniósł oskarżony oraz jego obrońca. Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 11 marca 2002 r., w sprawie V Ka [...] zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjął, iż oskarżony czynu przypisanego mu w pkt. I wyroku nie dopuścił się w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk i wyeliminował z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 64 § 1 kk

- złagodził orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności do 3 lat

- uchylił orzeczenie w części dotyczącej zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego kasację na korzyść oskarżonego M. D. wniósł jego obrońca i zarzucając *rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 4, 5 § 2 i art. 7 kpk, art. 413, 424 i 455 kpk mające wpływ na treść orzeczenia, gdyż dokonane ustalenia faktyczne stanowią naruszenie zasady bezstronności domniemania niewinności, zasady „in dubio pro reo” jak również stanowią efekt nie swobodnej lecz dowolnej oceny, a także stanowią sprzeczność między częścią dyspozytywną wyroku a jego uzasadnieniem polegającą na uznaniu oskarżonego M. D. winnym popełnienia przestępstwa w dniu 21 grudnia 1994 roku gdy tymczasem w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego stwierdził, iż w dniu 21 grudnia 1994 roku M. D. odbywał karę pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Odwoławczy zmienił orzeczenie Sądu I instancji orzekając na niekorzyść oskarżonego, pomimo nie wniesienia w tym zakresie środka odwoławczego, nie zaliczając M. D. tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 2 kpk, i jako taka została oddalona, a oskarżony na podstawie art. 624 kpk zwolniony z ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Analizując zarzut naruszenia art. 4, 5 § 2, 7 kpk należy stwierdzić, iż są one chybione. Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich istotnych dowodów zebranych w sprawie, w tym do wyjaśnień M. D. i jego żony, ocenił je zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, nie naruszając art. 7 kpk i, słusznie, nie mając przy tym wątpliwości co do winy oskarżonego, a więc art. 5 § 2 kpk nie mógł mieć zastosowania. Sąd Rejonowy w motywach wyjaśnił, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary innym, czyniąc zadość wymaganiom art. 424 § 1 kpk. Sąd odwoławczy zaś wyczerpująco ustosunkował się do zarzutów apelacji przedstawiając swe stanowisko w uzasadnieniu, zgodnie z wymogami zawartymi w art. 457 § 2 kpk.

Wbrew temu co twierdzi obrońca w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Stwierdzenia obrońcy, iż co do pierwszego zarzutu, trudno przyjąć, że M. D. miał świadomość źródła pochodzenia pojazdu oraz że nie zostało wykazane, iż był w jego posiadaniu są gołosłowne i polemizują jedynie z ustaleniami sądu. Do stwierdzenia autora kasacji co do drugiego zarzutu, iż zamiarem oskarżonego było jedynie zabranie z tego pojazdu papierosów, nie zaś dokonanie kradzieży samochodu ustosunkowywały się sądy obu instancji. Sąd odwoławczy, dokonując kontroli instancyjnej, podobnie jak Sąd Rejonowy stwierdził, iż przeczy temu zachowanie oskarżonego przy samochodzie, które obserwował policjant J. G. (k.692 v, 693, 30 v,) oraz znalezienie u pokrzywdzonego latarki należącej do córki pokrzywdzonego, którą musiał zabrać wcześniej, gdyż M. D. nie zdołał usiąść na miejscu kierowcy, a latarka znajdowała się w schowku przed fotelem pasażera. (k.876). Za chybione należy

uznać również zawarte w kasacji stwierdzenie obrońcy odnośnie zarzutu V, iż zeznania pokrzywdzonej pozostają w rażącej sprzeczności z zeznaniami świadka J. J., podczas gdy Sąd Okręgowy stwierdza, iż w jego ocenie relacja tego świadka nie przeczy zeznaniom pokrzywdzonej, lecz je potwierdza (k.878) i jest to ocena trafna.

Nie można zgodzić się z kolejnym zarzutem autora kasacji, iż Sąd Okręgowy orzekł na niekorzyść oskarżonego mimo nie wniesienia w tym zakresie środka odwoławczego, nie zaliczając oskarżonemu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zauważyć trzeba bowiem, iż Sąd Okręgowy poprawił błędne zaliczenie dokonane przez Sąd I instancji wywołane brakiem informacji o odbywaniu przez oskarżonego kary pozbawienia wolności w innej sprawie. Poprawienie przez Sąd Odwoławczy błędnego zaliczenia tymczasowego aresztowania nie jest działaniem na niekorzyść oskarżonego, gdyż możliwe jest orzekanie w tej kwestii w trybie art. 420 § 1 kpk.

Odnosząc się do zarzutu sprzeczności między częścią dyspozycyjną wyroku Sądu Okręgowego a jego uzasadnieniem mającej polegać na uznaniu M. D. winnym popełnienia przestępstwa w dniu 21 grudnia 1994 r., gdy tymczasem w uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, iż w dniu 21 grudnia 1994 roku M. D. odbywał karę pozbawienia wolności, należy stwierdzić, że wbrew sugestiom autora kasacji, taka sprzeczność nie zachodzi. Zgodnie bowiem z informacją zawartą na karcie (k.857), na którą powołuje się Sąd Okręgowy, M. D. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 21 lutego 1994 r. w sprawie II K [...] został skazany na 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowani od 01.11. 1993 do 21. 02 1994. Następnie karę tę odbywał od 29.08 1994 do 12.11.1994. W dniu 12.11.1994 udzielono skazanemu przepustki, z której nie powrócił, a w dniu 21 grudnia 1994 r. został zatrzymany w związku z będącymi przedmiotem niniejszej kasacji przestępstwami i dalej zaczął odbywać czyli od 21.12.1994 do 5.12.1995

wcześniej wymierzoną karę pozbawienia wolności. Niemożliwym było zatem, co dostrzegł Sąd Okręgowy, zaliczenie oskarżonemu okresu wskazanego przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie.

Skarżący na koniec trafnie podnosi, iż Sąd Odwoławczy w wyroku nie podał podstaw prawnych swoich rozstrzygnięć, jednakże nie jest to rażące naruszenie, które miałoby wpływ na merytoryczne rozstrzygnięcie wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, uznając, iż autor kasacji nie wykazał wystąpienia w tej sprawie podniesionych w kasacji naruszeń prawa postanowił jak na wstępie – oddalając kasację jako oczywiście bezzasadną.